

Voorjaar 2022

A photograph of an elderly man with white hair, wearing a brown jacket, standing outdoors on a paved path. He is holding a walking stick with both hands. The background shows a park-like setting with trees and a path.

“We willen proberen of meneer
zelfstandig
naar buiten kan”

En ook... Goede medezeggenschap. Ook bij Zorg thuis | Vrijwilligerswerk geeft voldoening en energie | Cliënten aan het woord: Vrijheid zit van binnen | Alles is revalidatie

Inhoud

- 3 **Voorwoord:**
Vrijheid is een groot goed

- 4 **Vrijheid voorop**

- 8 **De toekomst van Silverein**

- 9 **Column:**
Big Brother

- 10 **Nieuwe directeuren gestart**
Met passie voor zorg

- 12 **Cliënten aan het woord:**
Vrijheid zit van binnen

- 15 **De slinger:**
Een blik van herkenning is voor mij
een compliment

- 16 **Families bij Silverein:**
Samen genieten van koffie
en een gesprek

- 18 **Van de centrale cliëntenraad:**
Goede medezeggenschap

- 20 **De dag van ...**
Vrijwilligerswerk is leuk

- 22 **Alles is revalidatie**

- 24 **De Compaan**
De buitenwereld binnenhalen

- 25 **Silverein vangt vluchtelingen op**

- 26 **Het levensverhaal**
Vertel mij uw verhaal en we
komen in verbinding

- 28 **Zingt u mee in Driebergen?**

- 29 **Goede afspraken zijn de basis
voor vertrouwen**
Ruimte om jezelf te zijn

- 30 **Silvernieuws en colofon**

*Ton
Vissers
Regiomanager
Baarn en
Amersfoort*

Vrijheid is een groot goed

Je kunt op dit moment geen krant openslaan of nieuwsbulletin bekijken of het thema vrijheid/onvrijheid komt in grote golven op je af. We leven mee met de bevolking van Oekraïne en bieden op vele manieren steun. De solidariteit is groot. Ook Silverein draagt haar steentje bij door huisvesting te bieden aan vluchtelingen uit Oekraïne.

Wanneer de persoonlijke vrijheid in het geding is, heeft dat een andere impact dan wanneer de vrijheid van een heel volk wordt aangetast. Maar het is niet minder schrijnend. In de ouderenzorg ondernemen we ouderen soms vrijheden. Vaak met goede bedoelingen. Want kunnen sommige ouderen nog overzien waar risico's voor hun eigen of andermans gezondheid liggen? Of vinden we dat ze dit niet meer kunnen inschatten?

De missie van Silverein laat over persoonlijke vrijheid geen misverstand bestaan. Ieder mens heeft het recht een eigen leven te leiden en daarbij eigen keuzes te maken

en al ons handelen dient erop gericht te zijn dit met elkaar op een waardige en waardevolle manier te realiseren.

Vrijheid versus veiligheid is een voorkomend dilemma in de ouderenzorg en kent vele gezichten. Wanneer gaat stimuleren over in dwingen? Waar gaat observeren over in onnodige controle? Checken we voldoende de instemming van de cliënt? Maken we niet te makkelijk inbreuk op iemands privacy? Laten we veel nadrukkelijker het gesprek hierover gaan voeren, in morele beraden, bij de zorgplangesprekken, tijdens familiebijeenkomsten en in de wandelgangen. Want het uitgangspunt mag dan wel duidelijk zijn, de zorgpraktijk is weerbarstig. Extra ingewikkeld is dit voor de cliënten met dementie. Hierbij kunnen situaties ontstaan waarbij er onvrijwillige zorg geboden wordt, omdat er anders een ernstig nadeel kan optreden voor de cliënt. Maar ook hier geldt; zo kort mogelijk en alleen als het niet anders kan.

Op 1 januari 2020 is de Wet zorg en dwang in werking getreden. Wilt u daar meer van weten dan kan ik u van harte aanbevelen om de site van het ministerie van VWS te bezoeken www.dwang-indezorg.nl. U vindt daar toegankelijke brochures over de Wet zorg en dwang. Dit jaar investeert Silverein extra in kennisoverdracht voor onze medewerkers over deze wet en komt er voor alle locaties een plan om de cliënten met dementie meer bewegingsruimte te bieden.

Vrijheid is een groot goed. Een risicoloos leven bestaat niet. Een regime van onvrijheid grijpt in op de kwaliteit van leven, zowel op het wereldtoneel als in de ouderenzorg. Daarom past bij elk handelen dat vrijheid betreft, terughoudendheid en ruimhartigheid. De oorlog maken we niet zomaar ongedaan, maar onze directe leefomgeving kunnen we een beetje beter maken.

Ton

Vrijheid voorop

“Ieder mens vrij laten waar het kan, zorg bieden waar dat moet, en altijd een persoonsgerichte benadering.” Kort samengevat is dit de inhoud van de Wet zorg en dwang die sinds 2020 in Nederland van kracht is. De wet regelt rechten van mensen die onvrijwillig worden opgenomen of tegen hun wil zorg ontvangen. Daaronder vallen ook mensen met een psychogeriatrische aandoening, zoals dementie.

Wie de Wet zorg en dwang (Wzd) en de visie van Silverein naast elkaar legt, ziet overeenkomsten. Silverein wil immers de zorg en ondersteuning zó inrichten dat elke bewoner een waardig, waardevol leven leidt dat prettig en vertrouwd voelt.

Recht op vrijheid

Marja Staal, beleidsadviseur Wzd en Astrid Kerkhof, teamleider van de locaties Krabbelaan en Noorderhof, weten dat wanneer je goed rondkijkt, je talloze mogelijkheden ziet om bewoners met een vorm van dementie een zo vrij mogelijk leven te laten leiden. “Maar in Nederland heeft heel lang een cultuur van risico mijden geheerst”, vertelt Marja. “Veiligheid boven alles. Die focus is zo gaan overheersen, dat het tot onnodig veel beperking in bewegingsvrijheid heeft geleid. Een manier van denken die van lieverlee is ingesleten.”

“Nét zo goed in de maatschappij”, beaamt Astrid. “Wanneer familie voor de intake van een naaste komt, gaat men er vanuit dat vader of moeder achter een gesloten deur terecht komt. Zo diep zit in ons denken verankerd hoe we met mensen met dementie omgaan.

“Vrij laten waar het kan, zou vanzelfsprekend moeten zijn”

Astrid

Eigenlijk is het vreemd dat een wet ons voorhoudt dat we de mensen die we verzorgen ‘vrij laten waar het kan’. Dat zou een vanzelfsprekendheid moeten zijn. Wel is het goed dat de wet er nu ligt, want als zorgmedewerkers en als maatschappij moeten we ons absoluut weer bewust worden dat ieder mens recht heeft op zoveel mogelijk vrijheid.”

Cirkels van veiligheid

De zogeheten ‘cirkels van veiligheid’ vormen het speerpunt van Marja’s beleidsplan. Daarbij kijk je per bewoner naar de grootste mogelijke bewegingsruimte die voor hem of haar veilig is. Globaal is de eerste cirkel de eigen kamer, gang en huiskamer, de tweede is een aangrenzende woning of de hal, de derde cirkel is een

Astrid Kerkhof

besloten buitenruimte en de vierde de ruimte om het gebouw en in de wijk.

Marja: “Nu is een deur bijvoorbeeld op slot omdat dit voor één bewoner de noodzakelijke veiligheid garandeert. De overige bewoners worden daardoor feitelijk in hun bewegingsvrijheid beperkt. Dat willen we omdraaien: hoe houden we het voor die ene bewoner veilig, zonder dat het een remmend effect heeft op de rest van de groep.” De huidige techniek geeft zorginstellingen nieuwe oplossingen in handen. Zo worden steeds vaker domotica ingezet: door middel van een sensor bij een deur en een chip in de kleding of polsband van een bewoner gaat de deur voor de een open, maar blijft hij gesloten voor een ander.

“Wanneer twee bewoners voor de buitendeur staan waarvan mevrouw X veilig naar buiten

kan, maar meneer Y niet, dan reageert de deursensor op de bewoner Y en blijft de deur op dat moment gesloten.” Domotica geven bewoners ook meer garantie op privacy. Wie een afdeling bezoekt of er werkt, kent de irritatie of de angst die het oproept wanneer een medebewoner ongewenst andermans kamer in- en uitloopt. Wanneer kamers worden uitgerust met sensoren die enkel toegang verlenen aan de kamereigenaar, brengt dat rust.

“Op diverse locaties kunnen de deuren tussen verschillende woningen worden open gezet”

Marja

Marja bezocht alle 16 kleinschalige woonlocaties van Silverein om per locatie in kaart te brengen welke mogelijkheden er zijn.

“Soms kan je met een kleine verandering al veel meer ruimte creëren. Op diverse locaties kunnen de deuren tussen verschillende woningen worden open gezet.”

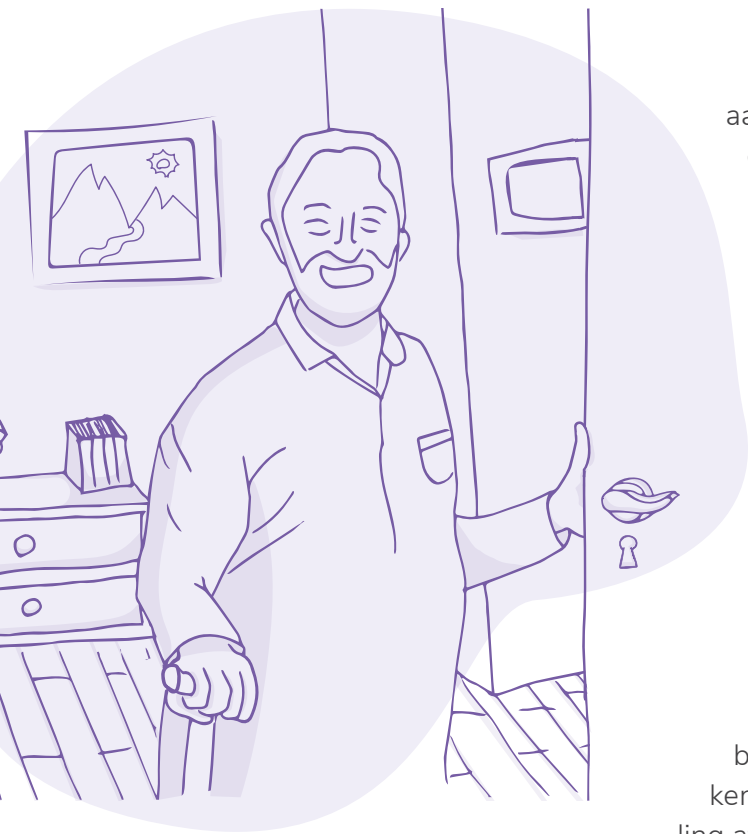
Dan hebben bewoners direct al gelegenheid om een stukje verder te wandelen, waardoor het gevoel van opgesloten zitten, kan verminderen. Uiteraard doen we dat niet van vandaag op morgen, want het is belangrijk dat medewerkers dit soort veranderingen omarmen.”

Creatief denken

Waar Marja plannen van aanpak schrijft, voert Astrid volop het gesprek met de medewerkers van haar teams. Haar wens is dat op Noorderhof de deuren naar de omheinde binnenplaats standaard open staan, zodat bewoners daar kunnen wandelen. Maar ‘meer vrijheid’ gaat verder dan meer bewegingsruimte. Het zit ‘m ook in de visie die er is op de inzet van middelen en de manier van omgaan met bewoners.

Marja Staal

“Neem nou een plukpak”, geeft Astrid als voorbeeld. “Dit middel wordt bijvoorbeeld gebruikt als iemand in de nacht zijn incontinentiemateriaal uittrekt, met het risico dat ontlasting overal aan komt te zitten. Met een plukpak (een pyjama uit één stuk, met een rits op de rug) voorkom je dit.

Wie goed rondkijkt, ziet talloze mogelijkheden om bewoners met een vorm van dementie een zo vrij mogelijk leven te laten leiden

Tegelijkertijd ontnem je iemand de vrijheid om zelfstandig naar het toilet te gaan, om te masturberen of om het incobroekje te verschuiven als dit niet prettig zit. Een deel van de eigen regie valt zomaar weg. Als zorgverlener kun je de uitdaging

aangaan om een creatievere oplossing te bedenken waarmee je een beperking in bewegingsvrijheid kunt omzeilen. Je kunt bijvoorbeeld afspreken dat je deze bewoner meerdere keren per nacht wakker maakt om naar het toilet te gaan of een schoon broekje aan te trekken. Of je stemt onderling af dat het eigenlijk

geen wezenlijk probleem is om die bewoner regelmatig te douchen of diens bed vaker te verschonen.”

In kleine dingen

Met dit voorbeeld raakt Astrid een cruciaal punt. Want de risicomijdende zorgcultuur heeft het denken in alternatieven een beetje doodgeslagen. Mede door de Wzd is dit het moment om weer meer vrijheid te creëren op woonlocaties voor mensen met dementie. Dat betekent een omslag in het denken van de zorgverlener, van ‘beperken risico’ naar ‘vrijheid voorop’!

In nagenoeg elk onderwerp dat je op tafel legt, ziet Astrid opties voor het vergroten van die persoonsgerichte vrijheid. “Vragen we een bewoner elke ochtend wat hij op brood wil of weten we toch wel dat hij kaas kiest en laten we de vraag dus achterwege? Oók als meneer inderdaad weer de kaas aanwijst, heeft hij een moment van eigen regie ervaren.

“Laten we een bewoonster kiezen wat zij die dag aan wil?”

Astrid

En laten we een bewoonster kiezen wat zij die dag aan wil of leggen we het alvast klaar, zodat het ochtendritueel vlotter verloopt? Alleen al door onze snelle manier van praten en handelen ervaart iemand met dementie zich soms al onvrij; hij of zij kan immers niet zo snel meekomen in wat je zegt of doet. Juist de bewustwording dat je vrij voelen in de meest kleine, alledaagse dingen zit, leidt er toe dat je voor ieder mens op elke plek die vrijheid wilt verwerven.”

TEKST EN BEELD: JARIEKE KATTENBERG
ILLUSTRATIES: DROPOUTS AMSTERDAM

Roel Seubring (96)
bewoner Vinkenhof,
Lage Vuursche

Meneer Seubring oogt als een toonbeeld van kalme tevredenheid, zoals alleen mensen op hoge leeftijd dit kunnen. Hoe anders was het toen de 96-jarige vier maanden geleden op kleinschalige woonlocatie Vinkenhof kwam wonen. Meneer accepteerde geen gesloten deuren en liet dat zowel verbaal als fysiek duidelijk merken.

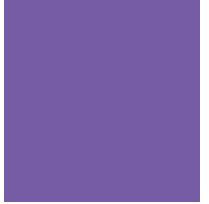
“Heel erg pijnlijk was het”, blikt zoon Rinus terug. “Misschien reageerde mijn vader extra heftig, omdat hij in de oorlog gevangen heeft gezeten vanwege het ontduiken van de Arbeitseinsatz (tewerkstelling in Duitsland, red.). Dit kan het gevoel van opgesloten zijn opnieuw hebben getriggerd. Hij begon soms hard te roepen of bonkte met voorwerpen op de buitendeur. Zo kende ik mijn vader niet. Hij is altijd voor iedereen zorgzaam geweest.” Wanneer Rinus vertelt, staat de onmacht van destijds nog op zijn gezicht te lezen.

Rinus en zijn broer werden uitgenodigd voor een gesprek met de psycholoog, de fysiotherapeut, de ergotherapeut en de verpleeghuisarts.

Psycholoog Janneke: “We vroegen ons af ‘kunnen we met meneer Seubring naar buiten of wil hij dan nooit meer naar binnen en leidt het tot verzet wat de situatie juist verergert?’ Dat is waar we bang voor waren. Toch besloten we het risico te nemen.” Iedereen, vooral Rinus en zijn broer, hield zijn hart vast. Maar: het ging voorspoedig! Meneer genoot buiten én ging bij terugkeer zonder

tegenstand met de kwaliteitsverpleegkundige weer mee naar binnen. Er kwam een plan: elke week, bijna dagelijks, wandelde een zorgmedewerker met meneer Seubring in Elisabeth Park. Vervolgens werd ook de familie in het wandelplan opgenomen. De eerste keer dat Rinus er met zijn vader op uit ging, was Janneke erbij. Daarna durfde iedereen erop te vertrouwen dat terugkomen op Vinkenhof geen problemen meer vormde. “Mijn vader kwam weer tot rust”, zegt Rinus met een lichte zucht. “We zijn ontzettend blij hoe de zorgmedewerkers betrokken zijn rondom mijn vader. En bij mij thuis kwam een maatschappelijk werker van Silverein ondersteuning bieden in dit proces. Geweldig.”

Voor Janneke stopt het hier niet. “Eígenlijk willen we proberen of meneer Seubring zelfstandig naar buiten kan. Met een gps kunnen we precies zien waar hij is. Mensen met dementie zijn nog leerbaar. Wanneer we vaak hetzelfde rondje lopen, is de kans aanwezig dat hij dit op den duur ook alleen kan.” Zoon Rinus vindt het eng, maar is niet op voorhand tegen. En áls er een poging wordt gewaagd, kan hij vanachter wat struiken toekijken hoe zijn vader het doet. Wie weet wordt de ruimte voor meneer Seubring straks opnieuw wat groter!

De toekomst van Silverein

Een fijne zorgorganisatie voor ouderen met een hulpvraag en een aantrekkelijke werkgever voor enthousiaste collega's.

2022 staat in het teken van de verdere eenwording van Silverein. Gezamenlijk werken we aan het versterken van de onderlinge samenwerking, het harmoniseren van processen, de inrichting van de organisatie en het neerzetten van een eigen identiteit. Dat gebeurt niet van de een op andere dag, maar is een proces dat meerdere jaren in beslag neemt. Juist het nemen van tijd, het hebben van focus en innovatiekracht dragen bij aan het vormen van Silverein. Een organisatie die goede kwaliteit van zorg en welzijn biedt en toekomstbestendig is. Om dat te realiseren wordt gewerkt in thema's.

Zorgontwikkeling

Cliënten ervaren goede zorg en hebben daarover eigen regie. Zij zijn immers expert van hun leven. In samenspraak geven we de zorg en ondersteuning vorm. Silverein is daarbij een belangrijke samenwerkingspartner en

weet te anticiperen op de veranderende zorgvraag.

Aantrekkelijk werkgeverschap

Silverein is een fijne werkgever waar medewerkers met plezier werken. Medewerkers hebben prettig werk en ervaren eigen regie binnen heldere kaders. Ze hebben ruimte voor eigen ontwikkeling en er wordt samengewerkt vanuit gelijkwaardigheid.

Omggaan met onbegrepen gedrag

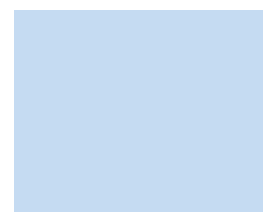
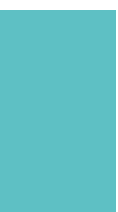
Binnen een aantal locaties van Silverein vindt een transitie plaats; van verzorgingshuis naar verpleeghuis. Tegenwoordig blijven mensen, wanneer zij ouder worden, zo lang mogelijk thuis wonen, waar nodig met zorg en ondersteuning. Men verhuist pas naar een intramurale locatie wanneer thuis wonen geen optie meer is. Veelal hebben deze mensen een vorm van dementie.

Een veranderende doelgroep betekent voor medewerkers dat zij meer kennis moeten krijgen wat dementie is, of wat er omgaat in iemand met dementie. Dat is dan heel belangrijk. Zorgmedewerkers en behandelaren krijgen daarom een prachtige en zinvolle scholing. Daarmee worden kennis en vaardigheden op het gebied van dementiezorg en onbegrepen gedrag vergroot. Inmiddels is deze scholing gestart op locaties Rehoboth en Sparrenheide.

Wet zorg en dwang

De Wet zorg en dwang regelt de rechten bij onvrijwillige zorg of onvrijwillige opname van mensen met een verstandelijke beperking en mensen met een psychogeriatrische aandoening. Over de wijze waarop we daarmee omgaan binnen Silverein, kunt u lezen op pagina 4.

TEKST: LISELOTTE DE BRUIJN

Jarieke Kattenberg
Huiskamer-
ondersteuner
Boshuysen team 1

Big Brother

Ik studeerde net toen de eerste aflevering van Big Brother op televisie verscheen. Elke avond zat ik met mijn huisgenoten aan de buis gekluisterd om te zien hoe het die dag was gegaan met Ruud, Bart, Sabine en de rest. Mijn favoriete televisierecensent Han Lips schreef onlangs in Het Parool dat 'de zoveelste' editie van Big Brother van start was gegaan. Volgens hem de moeite van het kijken niet waard. Dat was ik ook niet van plan, maar mijn gedachten gingen wel terug naar ruim 20 jaar geleden toen Nederland in de ban was van het clubje mensen dat zich vrijwillig in een huis met onbekenden liet opsluiten.

Inmiddels werk ik op een plek waar mensen doorgaans níet vrijwillig de deur achter zich in het slot zien vallen. Acht mensen die niet voor elkaar gekozen hebben en die dag in dag uit er samen het beste van moeten zien te maken. Dat gaat maar niet vanzelf. Een van de

huidige bewoners vraagt stelselmatig: 'Waarom zit ik hier gevangen? Wat heb ik dan gedaan?' Iedereen probeert op zijn of haar manier uit te leggen dat hij absoluut niets verkeerd heeft gedaan en dat hij niet voor straf bij ons woont, maar voor zijn eigen bestwil. Omdat hij extra zorg nodig heeft. Maar maak dat je grootje maar wijs; hij gelooft daar niets van. Een andere veelgehoorde opmerking luidt: 'zodra het kan, ben ik hier weg!' Een enkeling voegt de daad bij het woord, klimt uit het raam en soms zelfs over het hek. Zó groot is de drang naar vrijheid.

Pas nam ik voor een bewoner een paar verjaardagskaarten mee. Ik wist dat zijn dochter die week jarig zou zijn en het leek me fijn als hij haar een kaart kon sturen. Prentjes van bloemen, een slinger, een vogel, een wijnglas. 'Welke wordt het?', vroeg ik. Zonder aarzelen wees hij de vogel aan. 'Waarom kies je die?' Er kwam geen antwoord, wel rolden er tranen over zijn wangen. Nu ken

ik mijn bewoners een beetje, dus ik durfde een gok te wagen: 'Is het omdat de vogel vliegen kan; dat'ie vrij is?' Heftig knikken en nog meer tranen. Op zo'n moment raakt het diep dat deze mensen beseffen dat zij niet langer over hun eigen grenzen beschikken. Ik houd veel van 'mijn' bewoners en ik wil er geen een missen. Toch had ik liever dat ze allemaal elders waren. Op een eigen plek. Vrij om te gaan en te staan waar zij willen.

Jarieke

Nieuwe directeuren gestart Met **passie** voor zorg

Silverein heeft de afgelopen tijd veel meegemaakt; de aanwezigheid van corona en een fusie naar één ouderenzorgorganisatie. Een tijd waarin medewerkers een extra steentje moesten bijdragen. De insteek van Esther van het Erve en Timon Dijkman is: verder bouwen op dit mooie fundament en Silverein als één sterke en toonaangevende ouderenzorgorganisatie verder brengen. Esther en Timon zijn als directeuren-duo begin april aan de slag gegaan.

“We hebben er zin in en zijn benieuwd naar wat Silverein is, doet en betekent voor cliënten en naasten. Daarom willen we iedereen graag ontmoeten!”

“Fijn om met iemand intensief samen te kunnen werken”

Aanvullen en versterken

Esther van het Erve start in de functie van directeur zorg en Timon Dijkman als directeur bedrijfsvoering. Twee directeuren, een nieuwe situatie binnen Silverein met meer kansen en mogelijkheden. “Hoe fijn is het om met iemand intensief samen te kunnen werken, te kunnen sparren

en overleggen waar nodig”, vertelt Esther. “En onze gezamenlijke liefde voor de zorg te delen”, vult Timon aan, “Ook al hebben we verschillende achtergronden, daarmee kunnen we elkaar aanvullen en versterken.”

Timon Dijkman

Timon: “Door vorige functies bij onder andere de gezondheidszorg binnen Defensie en 's Heeren Loo, ben ik bekend met langdurige zorg. De ouderenzorg is nieuw voor mij. De zorg is continue in beweging, maar de ouderenzorg misschien nog wel het meest gezien de vergrijzing. Ik zie het als een uitdaging om binnen die ontwikkelingen een waardevolle bijdrage te leveren.”

Naast zijn passie voor het werk, steekt Timon graag energie in zijn vrouw en twee dochters. “Sporten, schoolactiviteiten, ik wil het allemaal meemaken!” Timon kookt graag en houdt daarmee meteen van lekker eten. “En dat betekent dat ik dan ook af en toe uit pure noodzaak moet sporten, zoals hardlopen, om een goede balans te kunnen behouden.”

Esther van het Erve

Esther is ooit in de thuiszorg begonnen als alfa-hulp en volgde de opleiding hbo-verpleegkunde. Esther: “Ik heb van alles gedaan in de ouderenzorg en daarnaast verplegingswetenschappen gestudeerd. De ouderenzorg zit bij mij echt in het hart. Ik was op zoek naar een mix waarin ik mijn ervaring vanuit de zorg kon combineren met een regiefunctie. Toen ik Silverein zag, en het logo met het hart en de vingerafdruk, werd ik gelijk enthousiast.” Esther woont samen met haar man in Elst en heeft uitwonende kinderen (twee meiden en een

jongen). In haar vrije tijd vindt ze het heerlijk om stevige, lange wandelingen te maken of theaters, festivals en leuke events te bezoeken. “Na een lange periode waarin dit allemaal lastig ging, kan ik me nu weer uitleven. Van het lopen van de vierdaagse tot het bezoeken van voorstellingen. Het staat al genoteerd in mijn agenda!”.

Kennismaken en meedoen

Timon en Esther hebben in de maand april de tijd gehad om Silverein te leren kennen, met mensen in gesprek te gaan en samen een goede verdeling te maken van de werkzaamheden. “Vanaf mei gaan wij teams en locaties bezoeken en willen daar meewerken en meedoen. We willen graag weten wat medewerkers doen, wat cliënten en naasten meemaken en vinden. Dus zet ons maar aan het werk!”, vertelt Timon. “Precies”, vult Esther aan. “De deuren van ons kantoor staan open.”

Beiden laten weten het belangrijk te vinden dichtbij te willen zijn bij ‘daar waar het gebeurt’.

“Een bijdrage leveren waar het leven weer glans van krijgt”

Esther: “En als je dan dichtbij bent, dan met aandacht voor de mensen om je heen en niet verzonken in werkzaamheden op de laptop of telefoon. We zijn benieuwd naar wat we zien en wie we ontmoeten.” En dat past bij de missie en visie van Silverein, oprechte interesse in de mens achter de mens.

Bouwen in gezamenlijkheid

Timon en Esther hebben er duidelijk zin in Silverein verder te brengen en gezamenlijk te bouwen aan onze unieke organisatie. “Het key-woord is ‘gezamenlijkheid’. Gezamenlijk optrekken met zorgprofessionals, vrijwilligers, cliënten en naasten. Niet alleen binnen

Silverein, vooral ook in samenwerking met de andere onderdelen van De Opbouw. We hebben elkaars energie, professionaliteit, ervaring en inzicht keihard nodig om de enorme uitdagingen die op de zorgsector afkomen aan te gaan. Met als doel een goed leven voor cliënten en naasten en mooi werk voor zorgprofessionals te waarborgen.

Het is plezierig om met elkaar een bijdrage te leveren aan iets waar iemand beter van wordt, het leven meer glans van krijgt of iets leefbaarder wordt. Daar krijg je toch energie van?”, besluiten de directeuren. “Het houdt de geest scherp en het voelt goed om een waardevolle bijdrage te leveren. Daar willen we ons graag voor inzetten.”

TEKST: LISELOTTE DE BRUIJN
FOTO'S: PATRICK SIEMONS

Vrijheid zit van binnen

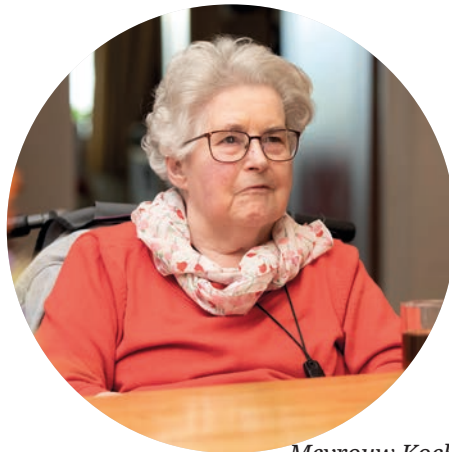
Begin 2022 werd het thema voor deze Silver vastgesteld door de redactie: 'Vrijheid'. Niemand kon op dat moment vermoeden dat dit zo'n actueel onderwerp zou worden.

Als geestelijk verzorger bij Silverein praat ik regelmatig met cliënten over veel verschillende onderwerpen. Samen met vijf bewoners van De Heybergh stond ik stil bij de betekenis van vrijheid. Wat betekende vrijheid vroeger voor hen? Konden zij zelf keuzes maken, of werden ze daarin beïnvloed door wat anderen vonden of zeiden? En op welke manier ervaren zij vrijheid nu? Welke verschillen en overeenkomsten zijn er? Met een afbeelding van het Vrijheidsbeeld in New York opende ik onze gesprekken.

Wat betekent vrijheid?

Volgens meneer Dusschooten (89) is vrijheid: "Dat ik vrij kan omgaan met iedereen, kan zeggen wat ik wil zeggen en kan aanhoren wat een ander zegt." Wij gaan er prat op in een vrije samenleving te wonen. Velen denken dat alles kan, als je maar je best doet. Dit roept controverse op.

Mevrouw Batts (62) reageert: "Absolute vrijheid is onbe-

Mevrouw Koch

reikbaar." Ieder mens komt grenzen tegen. De coronacrisis en Oekraïneoorlog confronteren ons met de grenzen aan de maakbaarheid en geven ons een machteloos gevoel. Het zijn de begrenzings die het Vrijheidsbeeld ook laat zien. Naast de vlam van de vrijheid toont het beeld ook iets als een wetboek. Soms zijn, ook in een liberale samenleving, bepaalde maatregelen noodzakelijk. Het is een afweging van belangen: het begrenst bepaalde groepen, maar beschermt andere. "Ergens vind ik het rookverbod een beperking van vrijheid, maar aan de andere kant zit er een goed argument achter", zegt meneer Kooi (96).

Ervaring met de oorlog

De oorlog in Oekraïne is een afschuwelijk voorbeeld van hoe de ene mens de andere van zijn vrijheid berooft. Mevrouw Koch (87): "Ze hebben daar helemaal geen vrijheid. Ze mogen niet zeggen wat ze willen of denken wat ze willen." Voor veel ouderen is deze tragedie een emotionele herinnering aan de oorlog van hun jeugd.

Meneer Dusschooten aangedaan: "Ik heb de oorlog meegemaakt. En moet je nou eens kijken. Dan zie je die arme mensen en alles van vroeger komt weer in mijn gedachten. Wij hebben ook veel bombardementen gehad, op het vliegveld, en dan kwam er wel eens een bom tussen de woonwijken terecht. Je ziet het allemaal weer voor je." Deze ervaring plaatst het vrijheidsdenken in een ander licht. "Er zijn mensen die de beperkingen door de coronamaatregelen vergelijken met het gebrek aan vrijheid tijdens de oorlog. Jullie weten niet wat vrijheid is, denk ik dan", zegt meneer Dusschooten.

Invloed van anderen

Oorlog is een extreem voorbeeld van schending van andermans

vrijheid ten koste van eigen idealen. Meneer Dusschooten: “Dat ontstaat door macht en ongeïnteresseerdheid in mensen. Dat er dan soms zulke mensen zijn, die een of ander waanidee hebben!” Die invloed speelt - vaak ongemerkt - ook op kleinere schaal in de eigen leefomgeving. Vooral in hun jeugd worden kinderen gevormd tot de volwassenen van de toekomst. Meneer Lovink (92) vindt dat “heel veel in je leven, door de opvoeding, de keuze van je ouders lijkt te zijn.”

Meneer Dusschooten

“Ik mocht zelf beslissen wie mijn vriendjes en vriendinnetjes waren”

Mevrouw Koch

Sommige ouderen ervoeren als kind veel vrijheid. “Ik woonde in Amsterdam, dus ik moest op de stoepen spelen en dat begreep ik ook wel”, vertelt mevrouw Koch, “maar ik mocht zelf beslissen wie mijn vriendjes en vriendinnetjes waren.” Anderen ervoeren meer sturing. Waar de een deze sturing als belemmerend voor de eigen ontwikkeling kan ervaren, ziet een ander deze juist als positief. “Ik heb me altijd sterk aangetrokken gevoeld tot de vrijzinnige tak van mijn geloof en veel gehad aan gesprekken daarover met mijn oom en tante. Mijn oom was vrijzinnig hervormd predikant en mijn tante ook”, vertelt meneer Kooi. Ook als volwassene kies je er soms voor om je aan te

passen, omdat je er zoveel voor terugkrijgt, bijvoorbeeld in een relatie.

Meneer Lovink: “Ik zie de kracht van samen iets opbouwen, samen met iets doorgaan. Dat geeft vaak moeilijkheden, maar kan ook iets speciaals opleveren en een speciale relatie met iemand.” Zo leidt ieder mens zijn leven naar beste vermogen en inzicht, laverend tussen mogelijkheden en beperkingen, met vallen en opstaan.

Vrijheid in beperking

Na een hopelijk lang, vruchtbaar leven vormt de ouderdom de grootste aanslag op iemands vrijheid. Het begint regelmatig met onschuldige ouderdomskwaaltjes. Meneer Kooi met een knipoog: “Als ik met de bus thuiskwam, zei ik tegen mezelf: probeer nou eens goed te lopen, want anders denken ze dat je dronken bent!” Steeds meer lichamelijke ongemakken leiden tot steeds

meer afhankelijkheid, tot het eigen huis plaats moet maken voor het verpleeghuis. Mevrouw Batts: “Het was mijn thuis, zoals ik het wilde. Mijn witte marmeren hal, mijn witte keuken in hoogglans, een kookeiland: weg!”

De bestaande contacten vallen weg of veranderen. “Mijn vrouw kan de zorg niet opbrengen”, zegt meneer Dusschooten, “vandaar dat ik hier woon. Ze woont dichtbij. Ik kan haar overdag zien lopen. Als het kan, ga ik iedere dag naar haar toe en dan ben ik weer thuis. Het moment dat ik dan weg moet, is

Meneer Lovink

het minste moment van de dag.” In het verpleeghuis ontmoet je weliswaar nieuwe mensen, maar het contact wordt bemoeilijkt door hardhorendheid, beperkte energie en mobiliteit. De zorg in het verpleeghuis is hartelijk.

“Ik heb de oorlog meegemaakt en moet je nou eens kijken”

Meneer Dusschooten

Maar loslaten van wat je altijd zelf kon doen, is pijnlijk. Want hoe liefdevol ook bereid, het eten is nergens zo lekker als thuis! En in de persoonlijke verzorging is het lastig om je naakte lichaam toe te vertrouwen aan andere handen en geduldig te wachten op je beurt.

Vrijheid zit van binnen

Het is een onomkeerbaar proces van steeds meer inleveren.

Meneer Kooi

Mevrouw Batts heeft MS en zegt: “Uiteindelijk ga ik het verliezen. Die ziekte gaat mijn vrijheid afnemen.” Een heftig rouwproces, maar toch kan ook deze levensfase nog betekenisvol zijn. De liefdevolle zorg voelt als een warm bad. In geestelijke kracht ontdekken mensen een nieuw soort vrijheid.

Mevrouw Batts heeft binnen de mogelijkheden een eigen warme plek gecreëerd. “Dit kleine kamertje betekent voor mij heel veel. Mijn veiligheid, mijn eigen plek. Mijn lichtjes voor mijn man en mijn tante. Dag en nacht zijn ze zo bij me. Dat zijn de dingen waar ik aan hecht. Soms ben ik heel gelukkig met wat ik heb.” Ook familiebanden kunnen een grote kracht zijn. Mevrouw Koch zegt: “Ik ben vreselijk blij met mijn kleinkinderen als die komen, of als ik hun verhalen hoor.” Een mens heeft zo weinig nodig eigenlijk. Meneer Kooi: “Ik heb een matig pensioen.

Mijn royale tijd is wel een beetje voorbij, maar ik kom niks te kort.” En tenslotte blijven geloven en vertrouwen.

Meneer Dusschooten zegt: “De predikant komt af en toe op bezoek om te praten. Dat is voor mij een houvast.” Misschien is dat wat de mens écht vrij maakt: het beste ervan maken, kome wat komt. Vrijheid zit van binnen: een onverwoestbare kracht.

TEKST: ELISABETH VAN WINDT,
GEESTELIJK VERZORGER
FOTO'S: PATRICK SIEMONS

In de slinger vertellen vrijwilligers hoe zij zich inzetten om voor bewoners van de dag een feestje te maken.

Een blik van **herkenning** is voor mij **een compliment**

Wanneer het gaat over Sonja, Corrie, Bep of Rita klinkt het alsof Jan Drost enthousiast verslag doet van de aanwezigen op een familiefeestje of verjaardag. Maar het zijn bewoners van De Biltse Hof waar deze vrijwilliger met veel passie over vertelt. Het liefst sluit hij alle bewoners in z'n armen, letterlijk en figuurlijk.

Hoe werd je vrijwilliger bij Silverein?

Op mijn 57e kwam ik als zij-instromer 'verzorgende' op De Biltse Hof. Vijf jaar later werd ik via de cursus 'helpende' assistent begeleider. Ik ben slecht in loslaten. Al voor ik afscheid nam om met pensioen te gaan, wist ik dat ik na een korte pauze zou terugkomen. Aanvankelijk hielp ik ook als vrijwilliger op Het Woonoord, later op Beukenstein en ik assisteer via de Buurtapp soms mensen in de wijk. Toen mijn vrouw mijn altijd volle agenda welletjes vond, heb ik een keuze moeten maken uit mijn vrijwilligerstaken. Het werd mijn eerste liefde: De Biltse Hof.

Wat doe je zoal?

Contact maken! Dat kan bij elke activiteit. Of ik nou met een bewoner wandel of iemand naar de muziekmiddag breng, altijd draait het bij mij om verbinding. Via grapjes, een arm om iemand heen of gewoonweg even met iemand dollen. Als vrijwilliger ben ik meer in de gelegenheid om persoonlijke aandacht te geven dan toen ik zorgmedewerker was. We weten

hoe belangrijk geduld is bij kleinschalig wonen. Nu kan ik bewoners eindeloos de kans geven om mee te gaan naar een activiteit, om boosheid te laten kalmeren, om even te gaan lopen onder het kerstdiner – of toch maar liever weer te gaan zitten.

Wat brengt het jou?

De liefde voor dit vak duurt voort. Door de ruimte die ik nu als vrijwilliger ervaar, is dit alleen maar intenser geworden. Dat merk ik ook aan de respons die ik van bewoners krijg; die versterkt

naarmate je meer tijd en aandacht hebt om hen te leren kennen en met hen mee te bewegen. Mij geeft de kleinste glimlach het grootste geluk.

Wat is het mooiste compliment dat je kreeg van een bewoner?

Laatst kwam ik op een woning van Boshuysen een bewoonster ophalen. "Ze slaapt heel de ochtend al hoor, Jan", zei de verzorgende. Toen ik me over haar heen boog en haar naam fluisterde, opende ze haar ogen en er verscheen vrijwel direct een blik van herkenning. Op zo'n moment weet ik "je bent er - ik heb je weer!". Dit zijn complimenten zonder woorden. Mensen met dementie drukken zich heel divers uit. En dat heb ik leren verstaan.

Dankbaar voor dagelijks vader-dochtermoment

Samen genieten van

TEKST: JARIEKE KATTENBERG

FOTO'S: PATRICK SIEMONS

koffie en een gesprek

Elke doordeweekse dag drinken ze samen om 10.00 uur koffie: Goudje van Oostenbrugge en haar vader. Meneer Van Oostenbrugge woont op de afdeling Meerzorg van Sparrenheide, dochter Goudje kent de locatie al 22 jaar vanuit haar functie in de linnenkamer en de huishouding.

“Mijn vader zal mij wel vooral de vragen laten beantwoorden”, vertrouwt Goudje me toe voor we zijn kamer binnengaan. “Hij is 95 en hij doet er wat langer over voor hij de juiste woorden vindt.” Maar hoe goed de twee elkaar ook kennen, hier slaat zijn dochter de plank toch mis. Meneer Van Oostenbrugge reageert wel dege-lijk en waar zijn woorden achterblijven, vult zijn gezichtsuitdrukking hem aan. Want op de vraag: ‘hoe is het voor u om Goudje elke dag te zien?’, zegt hij direct met zijn oude, wat versleten stem: “Fijn” en zijn stralende gezicht vertelt de rest; beter dan duizend woorden zouden kunnen.

Voortbestaan verbinding

Het gezin Van Oostenbrugge heeft altijd in (de omgeving van) Driebergen gewoond. Goudje woonde bij haar ouders en zorgde voor haar moeder in de jaren dat zij ziek was. Toen haar vader begin 2020 met een longontsteking in het ziekenhuis werd opgenomen, werd al gauw duidelijk dat hij, ondanks de goede zorgen van zijn dochter, niet terug naar huis kon. “Hoewel we het er nooit zo

over hebben gehad, noemde mijn vader steeds Sparrenheide als we het erover hadden wat er na het ziekenhuis zou gebeuren.”

“We praten over vroeger, over ditjes en datjes”

Het doet zowel vader als dochter enorm goed dat de verbinding op deze manier kan voortbestaan. De drie zoons van meneer bezoeken hem ook trouw. Maar Goudje, de jongste en enige dochter, doet haar naam eer aan: met het dagelijkse contact heeft meneer goud in handen. “We zijn hier allebei heel dankbaar voor”, spreekt Goudje namens beiden.

Alledaags bijzonder

Juist omdat zij elkaar elke dag ontmoeten, is het contact letterlijk alledaags. “We praten over van alles. Soms over vroeger, maar vaker over ditjes en datjes.”

Eén keer was er de afgelopen jaren een situatie waarin Goudje ook buiten het standaard koffie-moment onder werktijd naar haar vader ging. “Ik kreeg bericht dat mijn oom was overleden en kon naar mijn vader toe om zelf te vertellen dat zijn broer gestorven was.”

En toen tijdens de eerste lockdown van de coronapandemie de verpleeghuizen ‘op slot’ gingen, kon Goudje toch bij hem langsgaan. Wanneer zij werkt, valt zij immers onder personeel. Trouw dronken zij elke ochtend samen koffie. In die tijd waren vader en dochter dubbel dankbaar.

Ook bij Zorg thuis

Goede medezeggenschap

Met de fusie tot Silverein per 1 juli 2021 is ook de structuur binnen de organisatie aangepast. Intramurale zorglocaties zijn onderverdeeld in regio's, waarvoor een regiomanager verantwoordelijk is. Een groot aantal cliënten dat zorg en ondersteuning ontvangt van Silverein, krijgt dit in zijn of haar eigen huis. We noemen dat 'extramurale zorg' of wel Zorg thuis.

Binnen Silverein krijgt elke regio een regionale cliëntenraad (RCR) krijgt, waarin vertegenwoordigers vanuit de betreffende locaties plaatsnemen. Zorg thuis zien we daarbij als een aparte regio. Overkoepelend is er een centrale cliëntenraad.

Extramurale zorg lijkt vaak minder zichtbaar

In de praktijk blijkt dat het instellen van een (regionale) cliëntenraad voor extramurale zorg een uitdaging is. Omdat cliënten zorg en ondersteuning in hun eigen huis ontvangen, ontbreekt vaak de gezamenlijkheid die in een locatie wel aanwezig is. Zij lijken daarom vaak minder zichtbaar binnen de organisatie, al verleent Zorg thuis haar diensten aan meer dan 700 cliënten. Belangrijk

genoeg om ook voor hen de medezeggenschap goed in te richten.

Dat begint met het beter leren kennen van Zorg thuis.

Daarom ging ik in gesprek met Jacintha Engelhart, regiomanager Zorg thuis.

Overleg en afstemming

Jacintha: "Vaak komen wij bij de cliënt in beeld na een gesprek met huisarts of maatschappelijk werk. De wijkverpleegkundige brengt vervolgens een bezoek aan de cliënt en eventueel zijn of haar naasten. In overleg wordt afgesproken welke zorg en ondersteuning iemand nodig heeft. Bij Zorg thuis hebben we veel te bieden, van persoonlijke verzorging tot verpleging, tijdelijk of voor langere tijd. Maar ook individuele begeleiding of palliatieve zorg behoren tot ons dienstenaanbod. Alles wordt afgestemd op wat iemand nodig heeft en de indicatie die men daarvoor ontvangt." Jacintha legt uit dat er in wijkteams wordt gewerkt, die bestaan uit wijkverpleegkundigen, verpleegkundigen, verzorgenden en helpenden. Zo kunnen zij heel lokaal inspelen op de zorgvraag van de cliënt en zijn er korte lijnen. "Het team vormt zich daarmee een goed beeld van de situatie van de cliënt", licht Jacintha

Van de centrale cliëntenraad

toe. “En is daarmee in staat bij de cliënt een achteruitgang van vaardigheden, geheugenproblemen, eenzaamheid of andere problemen te signaleren. Zo kunnen we snel schakelen en indien nodig de zorg en ondersteuning bijstellen.”

Zorg thuis is maatwerk

Jacintha benadrukt dat het leveren van Zorg thuis altijd maatwerk is, afhankelijk van de persoonlijke situatie van de cliënt. “Het beleid van de overheid is erop gericht dat mensen zo lang mogelijk thuis blijven wonen,” vervolgt Jacintha. “Veel mensen vinden dat fijn, maar je merkt ook dat het aantal ouderen dat thuis woont en zorg of ondersteuning nodig heeft, toeneemt. Dat, in relatie tot een krappe arbeidsmarkt waarin het lastig is aan voldoende zorgmedewerkers te komen. Om dan te kunnen voldoen aan de zorgvraag van de cliënt, kan de inzet van domotica (‘slimme apparaten’) uitkomst bieden.” Er zijn legio mogelijkheden.

Een voorbeeld daarvan is beeldbellen. (Leest u ook het artikel op pagina 24.) In sommige situaties is het fijn dat er even contact is tussen cliënt en zorgmedewerker, maar is een bezoek aan huis niet direct nodig. Of denk aan de inzet van slimme apparaten thuis. “Soms heeft een cliënt verschillende soorten medicatie die verspreid over de dag moeten worden ingenomen”, legt Jacintha uit. “Dat kan een zorg zijn. Je moet er aan denken de goede pil op het juiste moment in te nemen. Er zijn apparaten

waarin medicatie voor meerdere dagen kan worden klaargezet. Het apparaat laat op het juiste moment het juiste medicijn los, vergezeld van een geluidsignaal. Dat maakt het voor de cliënt een stuk makkelijker.”

Regionale cliëntenraad Zorg thuis is een waardevolle aanvulling

Zorg thuis is een dienst van Silverein die volop in beweging is. Zij voorziet in tal van soorten zorg en ondersteuning bij mensen

thuis, individueel gericht en op basis van maatwerk. Maar er zijn ook overkoepelende thema's, waarvan domotica slechts een van de vele voorbeelden is. Een regionale cliëntenraad kan ook hier een waardevolle bijdrage leveren, als het gaat om het ontwikkelen van nieuw beleid, de kwaliteit van zorg en andere relevante thema's. ❤️

TEKST: THEO VAN DER LIENDEN,
VOORZITTER CENTRALE CLIËNTENRAAD

FOTO'S: UIT ARCHIEF

Heeft u interesse of wilt u meer informatie?

Wij zijn op zoek naar enthousiaste, geïnteresseerde cliënten die Zorg thuis ontvangen en/of naasten die graag willen meedenken over de wijze waarop medezeggenschap binnen deze tak georganiseerd kan worden.

Of wellicht wilt u zitting nemen in de regionale cliëntenraad. Ook dat is mogelijk. Heeft u interesse of wilt u meer informatie? Dan kunt u een mail sturen naar clientmedezeggenschap@silverein.nl

Vrijwilligerswerk is leuk Het geeft voldoening en energie

Vrijwilligers zijn onmisbaar, óók in de zorg. Waar soms een tekort is aan medewerkers kan een vrijwilliger, als hij of zij dat wil, extra taken uitvoeren. Schonk een vrijwilliger eerst alleen koffie op een afdeling, dan schenkt hij nu koffie en doet een spelletje met een bewoner of hij gaat met iemand een stukje wandelen. In 'De dag van ...' volgen we een collega tijdens het werk. Deze keer Carolien Sukel, coördinator vrijwilligerswerk in Soest.

Carolien Sukel heeft als VIG'er (Verzorgende Individuele Gezondheidszorg) gewerkt en is nu al 10 jaar coördinator vrijwilligerswerk. "We hebben hier jongeren van een school en een mevrouw van 80 die ook nog vrijwilligerswerk doet en samen met een cliënt breit. Iedereen telt mee. Met elkaar zorgen we dat cliënten iedere dag een goede dag beleven".

Met hart en ziel

Carolien doet haar werk met hart en ziel en is altijd bezig met het werven van vrijwilligers. "Eigenlijk ben ik 24/7 vrijwilligerscoördinator. Ik heb één telefoon voor zowel werk als privé. Dat lijkt onhandig, maar het past bij mij, want ik wil alles weten en meteen kunnen reageren op wat ik hoor en lees", lacht

Carolien. "Dat weten de vrijwilligers en mijn collega's. Ik zit veel op Facebook om mensen te werven of ik check mijn mail om te kijken of er zaken zijn waar ik direct op in wil spelen. Dat doe ik vaak thuis."

"Het is altijd finetunen; wat past bij iemand"

Contact houden

Vandaag staan verschillende bezoeken op haar programma. Carolien heeft een overleg met woonmedewerker Simone over de inzet van vrijwilligers. Daarna gaat ze langs bij Tsegie, die koffie schenkt in de huiskamer op de tweede verdieping in Molenschot en bij Ineke, die als vrijwilliger al lang actief is bij Silverein en sinds

kort bij een ontmoetingsgroep meedraait. Carolien vindt het belangrijk contact te blijven houden met 'haar' vrijwilligers en gaat regelmatig bij ze langs om even kort te bespreken hoe het met hen gaat, of ze op de juiste plek zitten en of er iets is waar Carolien mee kan helpen. Nieuwe vrijwilligers stelt ze op hun eerste dag altijd voor op de afdeling waar ze aan de slag gaan. "Van tevoren stuur ik ze dan een appje om ze succes te wensen."

Patat

Bij de ingang van Molenschot zijn enkele leerlingen van De Lasenberg, een school voor voortgezet speciaal onderwijs, bezig met het verwijderen van struikjes en het schoonmaken van het terras. De leerlingen verrichten deze werkzaamheden vrijwillig, samen met docent 'groen' en begeleider Ad van Vulpen. Carolien is blij met de samenwerking met de school. "Ze doen veel in de tuin en het is goed voor hen om werkervaring op te doen en contact te hebben met ouderen. In de huiskamers werken

*Carolien Sukel,
coördinator vrij-
willigerswerk*

andere jongeren van de school. Ook zij worden door een docent begeleid. “Als de jongens klaar zijn met het schoonmaken van het terras heb ik ervoor gezorgd dat er in het restaurant een patatje voor ze klaar staat”, zegt Carolien vrolijk.

“De doorsnee vrijwilliger bestaat niet”

Energie

Als een nieuwe vrijwilliger zich meldt, houdt Carolien een intakegesprek om te kijken wat de wensen zijn en waar iemand het beste op zijn plaats is. Ze probeert altijd een zo goed mogelijke match te maken tussen dat wat een vrijwilliger wil en aan welke hulp een team van een woning of afdeling behoefte heeft. “Het is altijd finetunen; wat past bij iemand. Vrijwilligerswerk is hartstikke leuk en geeft veel voldoening en energie.”

Geen doorsnee vrijwilliger

“Vrijwilligers hebben allemaal een heel verschillende achtergrond. We

hebben vrijwilligers die een baan hebben en er vrijwilligerswerk naast doen, mensen die tijd over hebben en graag iets willen bijdragen aan de maatschappij en mensen met afstand tot de arbeidsmarkt. Zij hebben bijvoorbeeld een achtergrond in de ggz (geestelijke gezondheidszorg). Het is mogelijk om ook deze mensen leuk en waardevol vrijwilligerswerk te laten doen. Als daar extra begeleiding voor nodig is, dan doe ik dat ook. Het helpt ons en de cliënten, maar het geeft ze ook een kans een goede plek te vinden in de maatschappij.

Daar haal ik veel energie uit. Er werkt een echtpaar met een immigratieachtergrond. Beiden spreken slecht Nederlands, maar willen dat juist graag beter leren. Ik heb mevrouw daarom gekoppeld aan de poffertjesbrigade: een groepje dames dat maandelijks poffertjes bakt voor cliënten. Er wordt onder het bakken heel wat af gekletst en

zo steekt mevrouw veel op van de Nederlandse taal. Haar man werkt in één van de huiskamers en wordt daar begeleid door de huiskamermedewerkers.

Tijdens de coronapandemie meldden zich ook allerlei mensen aan, die tijdelijk minder werk hadden. Ineens liepen hier een stewardess, een purser en een piloot. Inmiddels zijn ze alle drie weer aan het werk en het leuke is dat ze tussen hun diensten door, nog steeds blijven komen. De één bakt zo nu en dan een appeltaart, de ander kookt op de afdeling of gaat wandelen met een cliënt. Dat is toch geweldig.”

TEKST: CAROLINE SCHALKS

FOTO'S: PATRICK SIEMONS

Heeft u al eens overwogen vrijwilligerswerk te doen?

Op www.silverein.nl/vrijwilligers vindt u meer informatie en een overzicht van vrijwilligersvacatures.

Alles is revalidatie

Silverein is gespecialiseerd in geriatrische revalidatie. Op drie locaties kunnen mensen terecht voor zorg en behandeling na ziekenhuisopname door bijvoorbeeld een val of beroerte. Verpleegkundige Ninke Haandrikman werkt al 14 jaar op de afdeling Revalidatie & herstel op Birkhoven Park in Amersfoort. Ineke Born (67) verblijft sinds ongeveer 3 weken op de afdeling.

Vrijheid, het thema van dit magazine, staat in schril contrast met een verblijf op een revalidatieafdeling. Ineke vertelt een indrukwekkend verhaal over wat haar is overkomen en over hoe ze ermee omgaat.

Mam, je moet knokken

Op 1 januari werd Ineke opgenomen in het ziekenhuis met ernstige Covid klachten. "Het ging heel slecht met

me. Ik ben in slaap gebracht en heb wekenlang geslapen. Later hoorde ik van mijn man en dochters dat ze veel tegen me hebben gepraat, 'wakker worden, wakker worden, probeer het'. Ik weet daar niets van, maar op een bepaald moment hoorde ik de stem van mijn oudste dochter die heel hard tegen me sprak 'mám, je moet knokken, knókken moet je!' Dat heb ik gehoord, dat

heeft geholpen." Toen Ineke, tegen alle verwachtingen in, wakker werd, had ze het gevoel gevangen te zitten. Alleen haar hoofd werkte nog, maar verder was ze verlamd. "Heel erg was dat. Hier op de revalidatieafdeling krijg ik stukje bij beetje mijn vrijheid weer terug. Ik kan nu zelf een beetje omdraaien in bed en zelf mijn eten pakken. Ik kan kort in een rolstoel zitten en even naar buiten, al is het maar een kwartiertje."

Positief blijven denken

Voordat Ineke corona kreeg, had ze een normaal en prettig leven met man, kinderen en kleinkinderen. Ze mist vooral het gewone: een stukje

lopen, de kleinkinderen zien of even naar haar moeder. “Ik hoop dat ik die vrijheid weer krijg. We weten nog niet hoe het zich ontwikkelt. Ik kijk vooruit en doe mijn best en probeer positief te blijven denken. Af en toe heb ik wel een slecht moment. Ze begrijpen dat hier. Ik moet veel oefenen zodat ik mijn eigen lichaam weer terug krijg. Daar gaan we voor, maar het kan wel even duren. Ik heb hier gelukkig een mooie lichte kamer en geniet van het groen buiten en een vogeltje voor mijn raam, daar houd ik me aan vast. Ik heb een lieve familie, dat helpt ook heel erg. Ze komen regelmatig op bezoek en dat is fijn.”

“Ik moet veel oefenen zodat ik mijn eigen lichaam weer terug krijg”

Ineke

De revalidatie ervaart Ineke, ondanks dat het heel confronterend is, als positief. “Ik wist niet wat ik moest verwachten toen ik hier kwam, maar het is meegevalen. Als ik oefeningen doe, krijg ik het soms Spaans benauwd en dan moet ik toch nog doorgaan van de fysiotherapeut. Maar ze letten ook goed op me hoor.”

Alles is revalidatie

“Niet alleen de fysiotherapeut is betrokken bij de revalidatie van cliënten”, vertelt Ninke. “Tijdens de eerste week na opname observeren we de cliënten vooral. Wat kan de cliënt zelf en wat lukt nog niet? In een multidisciplinair overleg worden dan de doelen voor de komende periode besproken.” Het motto op de afdeling is ‘alles

is revalidatie’. “Met elkaar: fysiotherapeut, ergotherapeut, logopedist, arts en ook verzorgenden en verpleegkundigen geven we dezelfde revalidatiezorg om cliënten vaardigheden aan te leren, die ze verloren waren.”

Gevoel van vrijheid

Wat is de rol van een verpleegkundige wanneer een cliënt zijn vrijheid probeert te herwinnen? “Per cliënt kijk ik wie ik voor me heb”, zegt Ninke, “en natuurlijk is het ziektebeeld ook belangrijk.

“Ik stimuleer iemand om elke dag iets meer te doen”

Ninke

Als iemand onzeker is over de revalidatie, probeer ik hem erbij te betrekken door uit te leggen waarom we iets doen. Ik stimuleer iemand om elke dag iets meer te doen. Ongeacht wat de cliënt mankeert, hij moet altijd zelf zijn gezicht wassen. Per dag kijken we of daar alweer wat bij kan. Zo probeer ik mensen steeds een gevoel van toenemende vrijheid te geven. We hebben strakke tijden

waarop iemand therapie heeft en wanneer gegeten en gedronken moet worden, maar daaromheen is veel mogelijk.”

“Wanneer iemand zich eerst wil wassen en wil eten op bed en daarna naar therapie, kan dat. We kijken naar wat iemand thuis gewend was. Het ultieme doel is dat als ik iemand intensief heb geholpen, hij naar huis mag. Als dat niet meer mogelijk is, vind ik het ook mooi dat iemand zoveel mogelijk uit de revalidatie haalt om daarna te kunnen wonen op een plek waar hij wel op zijn plaats is. Dat is de reden waarom ik dit werk al zo lang doe.” ♡

De buitenwereld binnenhalen

Je hoeft geen computernerd te zijn om met de gebruiksvriendelijke tablet 'de Compaan' te kunnen omgaan. Mevrouw Van der Horst maakt er nu ongeveer twee maanden gebruik van. Ze vindt het jammer dat ze hem niet al in coronatijd had, toen er minder contacten waren en ze weinig kon doen. "Nu ga ik weer wat meer naar buiten en dan gebruik ik hem minder. Ik vind het leuk, maar ik ben een echte digibeet."

Yvon Holierhoek werkt bij het team van Zorg thuis Baarn Noordoost, is leerling verpleegkundige en één van de acht ambassadeurs Zorgtechnologie van Silverein. "De Compaan is een normale tablet, maar dan zonder allerlei ingewikkelde snuffjes. Het is een uitgekledede versie, waar cliënten makkelijk mee overweg kunnen. Wij kunnen beeldbellen met de cliënt vanaf kantoor. Zo hebben we de mogelijkheid persoonlijk contact te hebben als er bijzonderheden zijn, terwijl we geen onnodige inbreuk op iemands privacy maken, als

alles rustig is." Yvon vindt dat door de toenemende vergrijzing en het afnemend aantal zorgmedewerkers er iets moet veranderen om iedere zorgvrager in de toekomst goede zorg te kunnen blijven leveren. De inzet van zorgtechnologie is daarbij een prachtig hulpmiddel.

Zelfredzaamheid vergroten

Elke ochtend krijgt mevrouw Van der Horst bezoek van een medewerker van Zorg thuis. Yvon belt wekelijks met mevrouw voor een praatje en het doornemen van de zorgafspraken. Een cliënt kan, als

er iets aan de hand is, door beeldbellen ook familie of vrienden op de hoogte stellen. Dit vergroot de zelfredzaamheid, waardoor iemand langer thuis kan blijven wonen.

Je kan eigenlijk niets fout doen

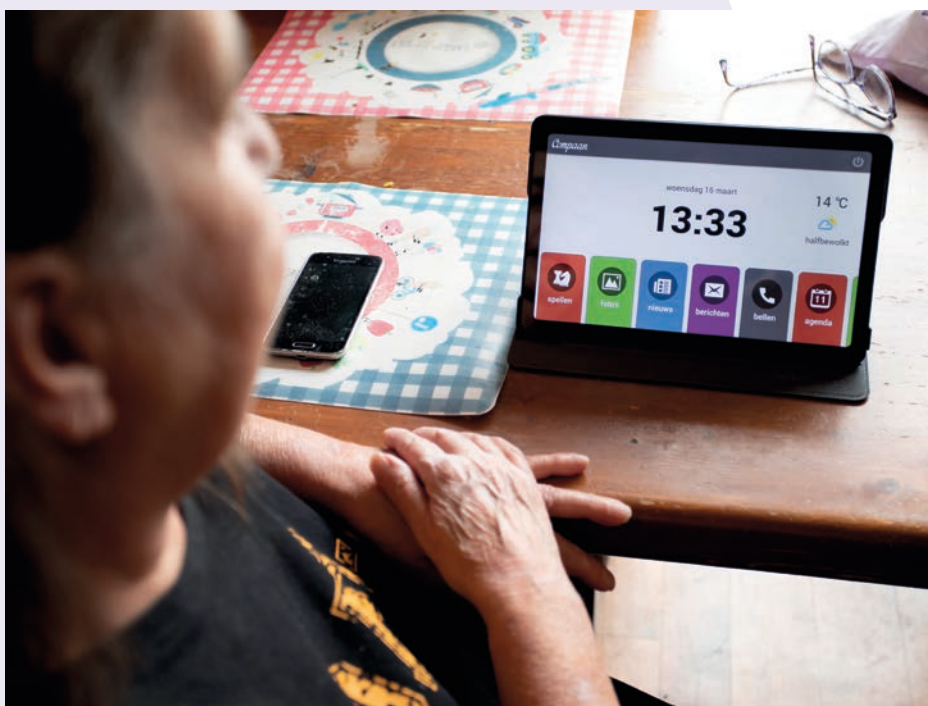
Mevrouw Van der Horst kan verschillende spelletjes spelen op de Compaan. "Ik ben er erg blij mee. Als ik even niets te doen heb, is het fijn dat ik dan het nieuws kan zien of iets kan opzoeken, zo handig ben ik dan wel. In het begin vond ik het allemaal eng, maar je kan eigenlijk niets fout doen."

"Door de Compaan komen mensen uit hun isolement"

Yvon

Uit een isolement

Yvon is enthousiast over het gebruik van de Compaan. "Mensen halen iets van de buitenwereld naar binnen en komen daardoor uit hun isolement. Elke dag verschijnt een positieve spreuk op het scherm. Cliënten kunnen de krant lezen, het journaal kijken en familie zien en spreken. Er kunnen verschillende apps aan worden toegevoegd, zoals een app met oefeningen om de hersenen

te trainen, speciaal ontworpen voor mensen met beginnende dementie.”

Implementeren in de zorgverlening

Bij Silverein wordt gekeken naar de behoefte van de cliënt en hoe

zorgmedewerkers met hulp van zorgtechnologie de juiste zorg kunnen bieden, die bijdraagt aan het optimaliseren van de kwaliteit van leven. Soms kan de Compaan een zorgmoment vervangen bij een cliënt thuis. De Compaan draaide binnen Silverein tot januari 2022

als pilot en wordt nu geïmplementeerd in de zorgverlening.

TEKST: CAROLINE SCHALKS

FOTO'S: PATRICK SIEMONS

Silverein vangt vluchtelingen op

Bombardementen, schuilkelders, een grote stroom vluchtelingen die een veilig onderkomen zoeken. Er woedt een oorlog in Europa.

De meesten van ons kunnen zich, gelukkig, niets voorstellen bij deze enorme beperkingen van een leven in vrijheid. Maar allemaal begrijpen we dat deze situatie vreselijk is.

Helpende hand bieden

Net als velen heeft ook Silverein geen moment getwijfeld een helpende hand te bieden toen werd gevraagd om mensen uit Oekraïne op te vangen op locaties Santvoorde in Baarn, Het Woonoord in Doorn en Boshuysen 8 en 9 in Bilthoven.

Santvoorde

In woonzorgcentrum Santvoorde stond een aantal kamers leeg op de begane grond. Deze ruimtes hebben we aan de gemeente Baarn aangeboden om te gebruiken als opvanglocatie. De eerste vluchtelingen zijn rond 2 mei verhuisd naar Santvoorde.

Het Woonoord

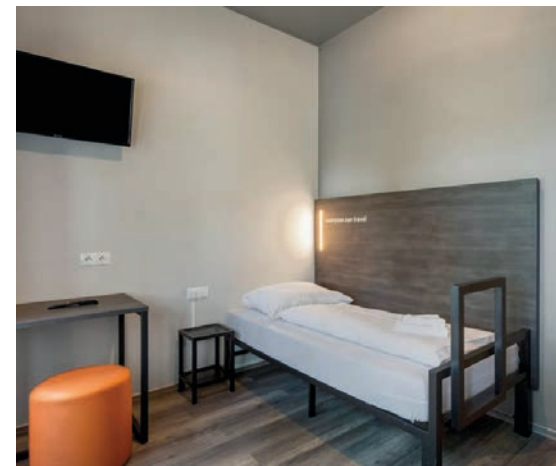
Een groot deel van Het Woonoord stond leeg. De eigenaar, een vastgoedbedrijf, heeft in overleg met

Silverein besloten de vrije ruimte in aan de gemeente Utrechtse Heuvelrug aan te bieden als opvanglocatie.

Joep Blom, manager Comfortabel leven bij Silverein: “Op 9 mei ontvingen we hier een groep van ongeveer honderd mensen, voornamelijk moeders en kinderen. Voor de zestig kinderen is een schoolruimte beschikbaar, zodat zij les kunnen krijgen. De bewoners van Het Woonoord hebben positief gereageerd op hun komst en willen graag dat de mensen zich veilig en welkom voelen.”

Boshuysen 8 en 9

Boshuysen 8 en 9 staan leeg en zijn beschikbaar voor opvang. Op het moment van schrijven was een exacte datum niet bekend. Verdeeld over de drie locaties vangt Silverein tot 200 vluchtelingen op.

Meer informatie

De coördinatie van de opvang van vluchtelingen gaat via de gemeente. Iedereen die zijn of haar hulp wil aanbieden kan dit melden bij:

Voor Santvoorde: Steunpunt Oekraïne Baarn, tel. 06 416 271 26, e-mail baarn@vluchtelingenwerk.nl. Voor actuele info: www.baarn.nl/hulp-aan-oekraïne

Voor Het Woonoord: oekraïne@heuvelrug.nl of via telefoonnummer 0343 565 600. Voor actuele info: www.heuvelrug.nl/oekraïne.

Vertel mij uw verhaal en we komen in verbinding

Meneer Broekhoven woont sinds kort in Beukenstein. Als voorbereiding op zijn verhuizing heeft hij, met hulp van zijn familie, zijn levensverhaal opgetekend. Het levensverhaal geeft meer inzicht in wie iemand is, wat zijn of haar achtergrond is en welke wensen en behoeften iemand heeft. Door het levensverhaal kun je iemand beter leren kennen en begrijpen. Ook wanneer goede communicatie soms ingewikkeld is geworden, omdat iemand een vorm van dementie heeft. Het levensverhaal biedt aanknopingspunten om met elkaar in verbinding en contact te komen. Marijke Zuilhof, geestelijk verzorger, en mevrouw Broekhoven, partner van meneer Broekhoven, bespreken gezamenlijk de meerwaarde van het levensverhaal.

Marijke heeft een aantal jaren geleden in Driebergen deze opzet van het levensverhaal vormgegeven als hulpmiddel in persoonsgerichte zorg en maakt er gebruik van in haar contacten met bewoners. "Mensen met een vorm van dementie zijn vaak

niet goed in staat elementen uit hun leven te benoemen in een gesprek, terwijl die waardevolle gesprekken kunnen opleveren."

"Na een ogenschijnlijk eenvoudige start rondom een gemakkelijk onderwerp, biedt het mij vervolgens de gelegenheid af te dalen naar een diepere laag. De worsteling om de zin in het leven weer te hervinden, is iets dat menig bewoner bezighoudt. Het is een onderwerp dat enige inleiding, geduld en vertrouwen vraagt; daar start je niet het gesprek mee."

Fijne momenten van vroeger

"Als geestelijk verzorger werd ik gevraagd met meneer Broekhoven

in gesprek te gaan. Ik kende deze meneer nog niet en was op zoek naar een ingang waarmee ik ons gesprek invulling kon geven. Op het moment dat ik zijn kamer binnenliep, lag het levensverhaal binnen handbereik. Dat was heel fijn, want het levensverhaal is een warme methode om meneer weer een beetje de fijne momenten van vroeger te laten beleven."

"Van een eenvoudig onderwerp dalen we af naar een diepere laag"

"Ik begroet meneer en deel hardop mijn beschrijvingen van de foto's van schattige hondjes. Het benoemen van deze viervoeters heeft na verloop van tijd een zichtbaar positief effect op meneer; hij reageert hierop en vult genietend mijn verhaal aan met zijn herinneringen. Dit luchtige onderwerp opende de figuurlijke deur tot een diepgaand gesprek. Ik tastte af wat meneer met mij zou willen delen en we bespraken de ontwikkelingen in zijn geloofsleven. Geloof bleek van betekenis in zijn leven. Uiteindelijk kon ik op bijzondere wijze met

hem hierover van gedachten wisselen en ondersteuning bieden.”

Dit zegt Herman niet, maar zijn ziekte

Het levensverhaal van meneer Broekhoven vertelt ons veel over zijn geschiedenis, maar hoe is het voor mevrouw Broekhoven nu meneer niet meer thuis woont? Hoe ga je om met je partner als je op den duur geen gelijkwaardig gesprek meer kunt voeren?

Mevrouw Broekhoven deelt openhartig: “Ik ga trouw iedere dag naar mijn man en zo’n bezoek heeft soms meer weg van een onmisbare activiteit in de structuur van zijn dag, dan een ontmoeting tussen geliefden die elkaar inspireren. Waar vroeger, slechts enkele jaren geleden zelfs, een gesprek een genoegen voor ons beiden kon zijn, lijkt nu een moment van ‘praten met elkaar’ te zijn verschaald tot het gepast uitwisselen van gebeurtenissen. Soms zegt hij wel eens iets bijzonders en dan denk ik: ‘Het is niet Herman die dit zegt, maar zijn ziekte.’” Terugkijkend op het gesprek concludeert mevrouw Broekhoven dat

het niveau van een gesprek tussen haar en haar man misschien niet meer het enige is dat belangrijk is; de verbinding die in dat moment van samenzijn door hen kan worden gevoeld, is veel meer van betekenis.

Een andere mindset

Marijke pakt het levensverhaal van andere bewoners er ook herhaaldelijk bij: “Het herbeleven van de positieve dingen en die weer naar de voorgrond brengen, biedt mogelijkheden een bewoner even in een andere mindset te krijgen.”

“De verbinding in het moment van samenzijn is van grote betekenis”

“Dat wordt lastiger als je iemands geschiedenis niet kent. Als ik bijvoorbeeld lees in het levensverhaal dat iemand in een (kerk)koor heeft gezongen, vraag ik daar naar en vaak vindt die bewoner het fijn om samen te zingen. Zingen creëert een heel bijzondere verbinding en boort geheugenstromen aan die met andere aanpakken soms moeilijk te realiseren zijn.

Een ander bijzonder voorbeeld is die van een bewoner in een gevorderd stadium van dementie, die volgens zijn levensboek kennis had van het klassiek Hebreeuws. Daar ben ik ook in thuis, zodat ik enkele woordjes kon noemen: er kwamen toen bij meneer weer allerlei woorden boven en er ontstond een wonderlijke connectie. Hij straalde weer en genoot zichbaar. Zonder het levensverhaal had ik dat niet bij deze bewoner kunnen voorzien, en dan was zo’n dierbaar moment nooit ontstaan. Ik gun het allerlei collega’s om het levensverhaal er soms even bij te pakken, omdat het zoveel prachtige kansen op een diepere verbinding met onze bewoners biedt.”

Dankzij het levensverhaal ervaren bewoners schijnbaar ongecompliceerd weer de relatie met de mensen om hen heen en dat geeft een behaaglijk gevoel; voor alle zorgdisciplines, vrijwilligers én familieleden is het een zeer dankbaar middel op een mooie manier in verbinding te staan.

TEKST: ANNEMIEKE BOSCH

FOTO'S: PATRICK SIEMONS

Zingt u mee in Driebergen?

In de Vierhoutzaal van locatie Sparrenheide klinken iedere donderdagochtend tussen 10.45 en 11.45 uur levensliederen, top 40-nummers, canons en oefenzinnen. Deelnemers van het Afasiëkoor Driebergen zingen dan samen met veel plezier.

Het Afasiëkoor is bedoeld voor mensen met een afasie die het leuk vinden om te zingen. Ook mensen met andere taal- en spraakproblemen zijn welkom. Tijdens een bijeenkomst ligt de aandacht op het (weer) gebruiken van de stem, waardoor iemand meer zelfvertrouwen krijgt. Bovendien is er gelegenheid elkaar te ontmoeten.

Bijzondere èn logische samenwerking

Het Afasiëkoor wordt begeleid door logopedist Majoke van der Werff en muziektherapeut Hannina Boers van Silverein. Zij zijn geschoold in Speech Music Therapy for Aphasia (SMTA).

Hannina Boers schreef hierover: "Een vast onderdeel van mijn week als muziektherapeut is het Afasiëkoor Driebergen. Het koor zingt al sinds 8,5 jaar iedere donderdagochtend. De samenwerking tussen Majoke en mij is

een bijzondere èn logische, want muziek en taal zijn sterk met elkaar verbonden. Denk maar eens aan het alfabet in een liedvorm zingen. Wie heeft dat als kind niet geleerd? De structuur en de melodie helpen om de letters te onthouden. En misschien kent u Miss Montreal (Sanne Hans) die erg stottert als ze praat. Haar spraak hapert constant, maar het mooie is: tijdens haar popsongs merk je daar niets meer van! Bij mensen met een afasie komen de woorden bij het spreken vaak niet meer. Tijdens het zingen, kunnen de woorden wel weer komen. De ervaring ineens een woord of een zin te kunnen uiten, doet veel mensen goed. We komen bij elkaar met een (op dit moment klein) groepje mensen, waarbij er een mix is van bewoners van Sparrenheide en mensen uit de wijk of andere plaatsen in de omgeving en van uiteenlopende leeftijden (50 tot 90 jaar).

We oefenen een goede zithouding, ademsteun, mondbeeld, doen inzingoefeningen om de stem op te warmen en hebben altijd een zin van de week. Die zin zet ik op muziek en oefenen we stapsgewijs. Van zingen gaan we langzaam toe naar gewoon spreken. Na veel herhaling en met steun van ritme en melodie beklijft de zin beter. Daarna hebben we tijd om verschillende liederen te zingen. Inmiddels hebben we al een aardig repertoire opgebouwd, van The Beatles, Brahms, Vader Abraham, tot oud-Hollandse liederen. Iedere deelnemer heeft een eigen inbreng."

De taal van mijn hart

"Er is veel ruimte en aandacht voor elkaar. Iedereen heeft op een of andere manier moeite met spreken en dat zorgt voor herkenning, vertrouwen, zelfvertrouwen en een gevoel van gehoord zijn. Ook al kun je niet goed spreken, er is altijd nog een rijk innerlijk leven!

Zanger Stef Bos verwoordt het mooi in De taal van mijn hart: "Ook al klink ik soms gebroken en verward. Het is de taal van mijn hart."

Wilt u meer informatie, u aanmelden of eens komen kijken (en meezingen)? Dan kunt u Hannina of Majoke bereiken via telefoonnummer 0343 555 706 of een e-mail sturen naar: afasiekoordriebergen@silverein.nl.

Ruimte om jezelf te zijn

Goede afspraken zijn de basis voor vertrouwen

“Met Petra had ik meteen een klik. Ze is gewoon eerlijk, dat voelde ik aan haar”, zegt Christina. ‘Even naar me luisteren Christien’, zei Petra toen ik een keer helemaal over mijn toeren was.” Petra Hinke is wijkverpleegkundige bij Zorg thuis, team Amersfoort. Christina Mosterd is één van de cliënten die zorg van haar ontvangt.

Petra en Christina ontmoetten elkaar een maand of vijf geleden toen Christina in zorg kwam.

Eerlijkheid en vertrouwen

Tijdens het eerste gesprek om afspraken over de zorgverlening te maken, vertelde Christina dat eerlijkheid en vertrouwen voor haar heel belangrijk zijn. Ze was vaak te goed van vertrouwen geweest en daar is misbruik van gemaakt. “Door mijn licht verstandelijke beperking begrijp ik soms niet goed wat een ander bedoelt. Ik haal me dan van alles in mijn hoofd en verbreek meteen het contact, omdat het vertrouwen er bij mij niet is.” Petra merkte dat Christina zich onzeker voelde en het moeilijk vond hulp te vragen.

Afspraken in het zorgplan

Een wijkverpleegkundige van Zorg thuis stelt altijd samen met de cliënt een zorgplan op. Hierin wordt vastgelegd welke zorg en ondersteuning door het zorgteam geleverd zullen worden. Ook de wensen en behoeften van de cliënt worden besproken en komen in het zorgplan. De onzekere houding van

Christina was voor Petra reden om naast de gebruikelijke afspraken, ook afspraken te maken over de onderlinge communicatie. Hierdoor zou Christina zich beter begrepen voelen en zich meer durven te uiten. Zo spraken Petra en Christina af dat alle zorgmedewerkers van het team duidelijk, eerlijk en op een gelijkwaardige manier met Christina zouden communiceren. De afspraak werd vastgelegd in het zorgplan. Christina was blij met deze afspraak. Dit gaf haar de duidelijkheid die ze nodig had en zo groeide ook het vertrouwen. “Ik voel ruimte om mezelf te zijn,” besluit Christina, “Ik voel me vrij om

te zeggen wat ik wil en ik laat het weten wanneer me iets dwars zit.”

Eigen regie

Petra vertelt dat het vaker voorkomt dat speciale afspraken worden toegevoegd aan het zorgplan. Bijvoorbeeld een afspraak waarbij door de zorgmedewerker bij binnenkomst werd aangegeven hoelang hij of zij aanwezig zou zijn. Aan mevrouw werd vervolgens gevraagd wat zij belangrijk vond dat er in deze beschikbare tijd gebeurde, zodat zij daarover zelf kon beslissen.

“Dat is hoe we werken. We hechten veel waarde aan de eigen regie van cliënten. We denken altijd met cliënten mee en proberen zo veel mogelijk tegemoet te komen aan ieders wensen en behoeften.” ♡

TEKST: CAROLINE SCHALKS

Colofon

Silver is het magazine van Silverein en verschijnt drie keer per jaar.

Silver bevat interessante informatie en verhalen van en over Silverein voor cliënten, naasten, vrijwilligers en medewerkers.

Bezoekadressen

Op onze website vindt u alle bezoekadressen van onze locaties.

Hoofdadres Silverein

Dalplein 2, 3762 BP Soest
(088) 356 00 00
info@silverein.nl,
www.silverein.nl

Cliëntenraad Silverein

clientmedezeggenschap@silverein.nl

U vindt ons ook op

Redactie

Annemieke Bosch, Liselotte de Bruijn, Natasja Hogendoorn, Jariëke Kattenberg en Caroline Schalks.

Creatie & Realisatie

DropOuts Amsterdam
vormgeving
Patrick Siemons Nijkerkerveen
fotografie
Practicum Soest
drukwerk

Met dank aan alle geïnterviewden en redacteurs voor hun medewerking.

Silverein start podcastserie 'Verhalen uit het hart'

Bij Silverein vinden we het belangrijk dat er aandacht is voor de mens achter de mens. Wij hebben oprechte interesse in wie iemand is, wat diegene belangrijk vindt en nodig heeft. Dat gaat niet zonder contact. Onze medewerkers vertellen graag over het hebben en maken van contact, met bewoners en cliënten, maar ook met naasten, vrijwilligers en collega's.

In de podcastserie 'Verhalen uit het hart' vertellen medewerkers over mooie, ontroerende en intieme momenten die zij hebben meegemaakt. Soms heel bijzonder en soms heel gewoon, maar wel verhalen die hen hebben geraakt en hen altijd bijblijven.

In de eerste aflevering vertelt Helga, welzijnscoach, haar bijzondere verhaal over een oud-bewoner van Beukenstein. Hij kwam als vluchteling uit Eritrea wonen bij Silverein en had geen familie, sprak geen Nederlands en voelde zich eenzaam. Helga en haar team zijn op zoek gegaan naar zijn familie. Dat ging niet zonder slag of stoot en duurde ruim 8 jaar lang.

Helga vertelt in de podcast het hele verhaal en vooral ook waarom het team zo gedreven was de familie van deze cliënt te vinden. "Ik wilde graag dat hij op een plek kon wonen waar hij gelukkig was en er weer toe deed. Dit was niet de ideale woonplek voor hem."

Het verhaal van Helga en andere verhalen kunt u luisteren via Silverein podcast: verhalenuithethart.buzzsprout.com. U kunt zich ook abonneren op het podcastkanaal 'Verhalen uit het hart' van Silverein via Spotify, Apple podcast en Google podcast volgen snel.

Het levensverhaal

In Driebergen heeft Marijke Zuilhof een aantal jaren geleden het levensverhaal “Dit ben ik” vormgegeven als hulpmiddel in persoonsgerichte zorg.

Het levensverhaal waar u op pagina's 26 en 27 meer over heeft kunnen lezen, is een van de mooie initiatieven die binnen Silverein zijn ontwikkeld om de betrokkenheid van naasten te vergroten en het contact met hen te verbeteren. Zij zijn immers onmisbaar en weten wat belangrijk is in het leven van cliënten. Het levensverhaal is ontstaan uit een vrijwilligersproject vanuit de cliëntenraad en verder uitgewerkt door medewerkers naastenparticipatie en welzijn. De cliënt kan hierdoor ‘eigen regie’ op een andere manier vormgeven. Het levensverhaal staat hoog op de agenda en zal ook worden ingezet op andere locaties. ❤️

Weer meedoen aan een fietsvierdaagse

Op hoge leeftijd nog meedoen aan een fietsvierdaagse kan op De Koperwiek in Bilthoven. Vanaf januari dit jaar kunnen cliënten gebruik maken van een Fietslabyrinth. Daarop kunnen zij vanuit hun (rol)stoel fietsen op een Motomed en is op een scherm de route te zien waar gefietst wordt. Cliënten kunnen op deze manier eropuit om virtuele fietstochten te maken in hun eigen woonplaats of zelfs verder weg.

Een familielid van één van de cliënten heeft een bedrag gedoneerd, zodat het Fietslabyrinth kon worden aangeschaft. Veel cliënten zijn weer actief geworden. In maart is op De Koperwiek al een heuse fietsvierdaagse gehouden. ❤️

Prijswinnaars

de heer J.W. Schreuders

In Silver van december 2021 zat weer een puzzelkaart, die door veel cliënten en contactpersonen is gemaakt en ingestuurd.

Uit alle reacties trokken we drie winnaars: mevrouw J. van Wijgerden-den Uijl uit Driebergen, mevrouw W. Bouwman uit Amersfoort en de heer J.W. Schreuders uit Soest. U heeft uw prijs, een VVV-bon ter waarde van € 25,- inmiddels ontvangen. Van harte gefeliciteerd! ❤️

Uw levensverhaal is de rode draad voor onze zorg en ondersteuning

Missie

Een waardig en waardevol leven

Ieder mens heeft het recht om het eigen leven te leiden en daarbij eigen keuzes te maken. Al ons handelen is er op gericht om dat met elkaar op een waardige en waardevolle manier te realiseren.

Sommige mensen hebben daar professionele ondersteuning bij nodig. Wij zijn specialist in zorg, welzijn en behandeling voor ouderen in de regio's Eemland, Utrechtse Heuvelrug en De Bilt. Onze kernexpertise ligt op het gebied van thuiszorg, verpleeghuiszorg, geriatrische revalidatie met aandacht voor levensvragen en zingeving.

Silverein

Visie

Ruimte om jezelf te zijn

Onze droom is dat iedereen een waardig en waardevol leven leidt, waarin je je prettig en vertrouwd voelt en kunt genieten van betekenisvolle momenten op de dag. Er is ruimte om te kiezen: er is een divers aanbod in de thuiszorg, dagbesteding en woonzorglocaties. Er is ruimte om jezelf te zijn, zowel voor cliënten als voor medewerkers als vrijwilligers.

U bent expert van uw leven: u weet wat u waardevol en belangrijk vindt en wat u nodig hebt om uw prettig en vertrouwd te voelen en vooral te genieten van betekenisvolle momenten. Samen met u en uw naasten zoeken we naar mogelijkheden de dag zo plezierig mogelijk in te vullen en bespreken we wat ieders bijdrage daarbij is. Onze deskundige medewerkers en vrijwilligers hebben de flexibiliteit én de ruimte om liefdevolle zorg te bieden die is afgestemd is op uw persoonlijke wensen.

Onze diensten

Silverein biedt

Zorg thuis

- Verpleging en verzorging
- Individuele begeleiding
- Casemanagement dementie
- Palliatieve zorg
- Personalarmering
- Dagbesteding

Bij ons wonen

- Verpleging en verzorging
- Behandeling en advies

Tijdelijk wonen bij ons

- Revalidatie en herstel
- Logeren en respijtzorg

- Welzijn
- Ontmoetingscentra
- Buurthuis
- Maaltijdservice

📍 **Zorg thuis** Teams in Amersfoort, Baarn, Bilthoven, De Bilt, Driebergen, Maartensdijk, Soest, Soesterberg

📍 **Regio Driebergen** Beukenstein, Sparrenheide, Rehoboth en Het Woonoord, ontmoetingscentrum De Vijver, Buurthuis De Brug

📍 **Regio Bilthoven** De Biltse Hof, De Bremhorst, De Koperwiek, Weltevreden en Rinnebeek, ontmoetingscentrum Bij de Tijd

📍 **Regio Soest** Molenschot, Molenhof, Daelhoven, Wiekslag Boerenstreek,

Wiekslag Smitsveen en De Heybergh, ontmoetingscentrum Molenschot

📍 **Regio Amersfoort/Baarn** Kastanje, Populier, De Vier Linden, Leilinde, Hazelaar (Birkhoven Park), Villa de Eik, Quercus, De Plataan, Puntenburg en Huis Nederland, Santvoorde, Krabbelaan, Noorderhof en Merelhof, Vinkenhof, Lijsterhof (Elisabeth Park), ontmoetingscentrum Santvoorde, ontmoetingscentrum De Plataan, ontmoetingscentrum Birkhoven Park

Silverein